

Vzpomíná první veslovod

Nejúspěšnější posádkou třeboňských veslařů v době začátků byla čtyřka „rybníkářů“, říkávalo se jí také „bahňácká“. Posádka zvládla taje a čarování s vesly opravdu brzy a dobře, konečně byli to chlapci, kteří po celý život měli k vodě blízko. Žel, závodili pohromadě jen v letech 1933—1936, přesto však dosáhli řadu pěkných úspěchů i vítězství. A nejen na domácí vodě, na Světě, ale i v Praze, Roudnici, Kolině, ba i ve Vídni a jinde. Škoda, že lodní kategorií byli omezeni v soutěžení, možná, že by se prosadili i mezi vyspělejší konkurencí.

Navštívili jsme veslovoda „rybníkářské čtyřky“, stále se o život oddlu zajišťujícího JOSEFA EREMIÁŠE [1909]. Vyprávěl:

— To je už dávno, snad to ani není pravda — půlstoletí! Ale některé ty okamžiky si dokážu představit jako živé. Jako kdyby to bylo včera. To se rozumí, že když se postavila na ostrově klubovna a objevila se tam první loď, byli jsme strašně zvědaví. Pracovali jsme na státním rybářství a bydleli v „pěšárně“, v jakési rybářské svobodárně, spíše noclehárně, těsně pod hrází Světa. Takže stačilo jen přeběhnout hráz, dopravit se na ostrov, vynést loď a už se jelo. A tak jsme byli první posádkou, která řádně a pravidelně cvičila. Na háčku František Koloušek, na dvojce Václav Kubala, na trojce Josef Nekola, a na štroku jsem seděl já. Kormidloval nám Milan Mann, ten přišel až z Purkarce, to je za Hlubokou. Samozřejmě, že jsme k veslům mohli až po fajruntě a té rybářské nádeničiny bylo po celý rok ažaž. Obvykle to bylo k večeru, pozdě odpoledne. Byly však dny, kdy jsme se veslování nemohli nabažit a to jsme na vodu vyrazili třeba i brzy ráno, ještě než na kostele zvony vyzváněly...

Byli jsme mladí, houžve, jaké k vodě patří, rozuměli jsme si v práci i mimo, dovedli jsme společně táhnout nejen v lodi. Cvičili jsme v Sokole, sport nám nebyl cizí.

Zvláště v tom roce třicátémčtvrtém jsme nevynechali od jara ani den a nebyli jsme už sami — v loděnici začínala tlačeniče. Již druhým rokem veslovali „pivo-varští“, čtyřka studentů a také děvčata. A hlásili se další. Škoda, že lodí bylo málo, museli jsme se střídat, organizovat provoz. Zkrátka byli jsme už opravdový klub.

Něco jsme vyhráli a začali jsme šilhat po lepší lodi, závodní, jezdit na gigu nás sice bavilo, ale chtěli jsme závodit i s „esy“. Tak jsem si troufl a požádal předsedu, tím byl pan inženýr Šiman, aby nám pořídil závodní loď, outridger, že se chceme připravit i na velké závody. A kupodivu naráz nám bylo vyhověno — kdo a jak to obstaral jsme se nedozvěděli, ale závodní loď „Fanoušek“ tu byla. Jenomže nám nesesla, byla zřejmě postavena na jiné váhy a přitom zle, s námi se potápěla, v ose byla stočená, jezdila nakřivo, zkrátka po nekonečných a marných úpravách jsme nakonec zůstali věrni původnímu „SVĚTU“. A ani ten s námi všechny naše mimotřeboňské závody neabsolvoval, bývalo povinností pořadatele hostům lodě půjčit. A to byly škunéry někdy horší „Fanouška“...

Na ty patálie s tréninkem si rád vzpomínám, protože přes den jsme pracovali každý jinde, jedna parta třeba na Nových Hradech a druhá čtvrtí kde. Končilo

se však odpoledne a potom jsme se hnali na kolech domů, na „pěšárně“ se převlékli a honem na rybník. Z rachoty jsme byli možná udřeni, ale vše bylo rázem zapomenuto, veslování mělo zázračnou moc — zahánělo únavu, trápení. Na všechno člověk u vesla zapoměl.

— Vítězství? Byla a ta ze Světa byla dokonce slavná, to bylo vždy ovací a radosti! Co po nich zůstalo? Moc ne, vždyť některá nezůstala ani v paměti. Pár medailí — tahle je z Kolína, to AFK Kolín pořádá V. Národní závody 1934, vyhráli jsme. A tady ta je z Uherského Hradiště o rok později. Tam jsme jeli na půjčené lodi, ale měli jsme formu i na převoznický prám. Jednou jsme závodili v Roudnici s Angličany, sám „brejle“, studenti z Cambridge nebo z Oxfordu, a také jsme jim ujeli. Horší to bylo ve Vídni, tam jsme měli dvě lodě náskok před celým polem a padesát metrů před cílem Pepa Nekola chytil raka; bylo z toho jen druhé místo, o cáknutí! A tohle k té veslařině nepatří, to je čestná medaile k 50. výročí Státního rybářství, dostal jsem ji za celoživotní práci. Pořádnou, poctivou, na jakou jsem byl vždy zvyklý.

Ale ještě k veslování. Ty závody nebyly pro nás ani nehlavnější, byli jsme doma na Světě, dát si do těla pořádně na rybníku to byla pro nás největší radost. A největší štěstí a sláva to bývala ta krásná slavnost, kterou končila každý rok regata — benátská noc! Na ty bengálské ohně, rachejtle, muziky, tanec, projíždky po rybníku, lampióny, zpěv, to jsou vzpomínky opravdu na celý život. A hřejí, těší i dnes. Nejkrásnější benátská noc byla ta v pětatřicátém, tou jsme se vlastně loučili, protože o rok později jsme už neveslovali, dostali jsme se konečně k řádnému zaměstnání, rozmístili nás do kraje. Já dostal baštu v Nových Hradech a tak na veslování nebylo ani pomyšlení. Jak pak by to vypadalo, aby novohradský baštýř se proháněl s vesly po Světě? Copak by řekli páni nahoře? Byla to tvrdá doba, živobytí si člověk považoval. Třebaže to bylo živobytí mnohem těžší než předtím — jeden byl pořád v kole, od rybníka k rybníku, na skok domů, ke kterému patřil kousek pole, zahrádka, kravka, nějaká drůbež, skoro malé hospodářství, a to všecko ruce potřebovalo. Pořád, ve dne, v noci. Na rybníku starost o vodu, o ryby, aby se neudusily, když hladina zamrzala, aby neutekly, když přišla velká voda, krmit chtělo všechno, ve vodě i v chlívků. A čistit rybníky, síknout rákos, přitom doma také práce nestála — takže z veslování zbyly jen někdy šalebné sny a trochu radosti z nahodilých setkání s parťáky. To se vzpomínalo!

— Ale ještě, Honzo, zdalipak máte osmu? — Ale osmu máme, pěknou, jenomže nejsou veslaři, kdo by do ní zasedl.

— To je škoda, Svět je pořád krásný a v lodi ještě hezčí. Řekni jim to!